

Γιατί, καλέ, Στάσου νὰ ψάξουμε καὶ μπορεῖ καὶ νὰ βρούμε. Νὰ λέμε τὸ συγγραφεὶ ἀπλούστατα: λογογράφος. Ὡμορφη λέξη ποὺ ἐκφράζει ἐκεῖνο ποὺ θέλουμε (κοίτα: δραματογράφος, κωμωδιογράφος, πεζογράφος καὶ χίλια ἄλλα) καὶ μὲ πληθυντικὸν ὁμαλώτατο. Τί λές; κι' ἐσύ; Ἐχουμε τὸ λοιπόν: Λογογράφος ἐκεῖνος ποὺ γράφει εἴτε ποιήματα (ποιητής), εἴτε πεζὰ (πεζογράφος). Κι' ἔτσι ἀφίνομε τὸ συγγραφεὶς νὰ πᾶν καλλιὰ του.

Κοίταξε καὶ τοῦτο: ἅμα δεχτοῦμε τὸ συγγραφεὶς θὰ πάρουμε καὶ τὸ ρῆμα συγράφω· δὲν εἶναι ἔτσι; Μὰ στὴ δημοτικῇ, ἅμα θέλει κανένας νὰ ρωτήσῃ π. χ. τί συγγράφει ἢ τί συνέγραψε ἢ τί θὰ συγγράψῃ ὁ Παλαμᾶς, δὲν παίρνει τὸ ρῆμα συγράφω καὶ δὲν κάνει ἀπ' αὐτὸ τὸν παρατατικὸν ἢ τὸν μέλλοντα (γιατὶ καὶ πῶς θὰ τοὺς ἔκανε; ἐσύγραφα καὶ ἐσύγραφα καὶ θὰ συγγράφω;) μὰ λέει ἀπλούστατα: τί γράφει, ἢ τί ἔγραψε, ἢ τί θὰ γράψῃ ὁ Παλαμᾶς;

Ἀλλὰ σκέψου καὶ τοῦτο. Ἄν πάρουμε τὴ λέξη γραφίς ἢ συγγραφίς μὲ τὴ σημασίαν τοῦ συγγραφεῖς, δὲ μοῦ λὲς ποῦ θὰ ψάξουμε γιὰ νὰ βρούμε ἐπίθετο κατάλληλον καὶ τόσο ὡμορφο καὶ χτυπητὸ, γιὰ τοὺς Μιστριώτηδες καὶ Βαλδούς καὶ Σα, ποὺ εἶναι οἱ ἀληθινοὶ γραφίδες; Ἡ μήπως θὰ λέμε συγγραφὴ τὸν Πάλλη καὶ γραφὴ τὸν Μιστριώτη καὶ θὰ τοὺς ξεχωρίζει μονάχα ἓνα συ;

Ἐχω καὶ γιὰ ἓνα ἄλλο ζητηματάκι παρόμοιο καὶ νὰ σοῦ γράψω, μὰ τ' ἀρήνω γιὰ τὴν ἄλλην βδομάδα.

Δικό; σου

Κάποιος ποῦ δὲν τὸν ξέρεις

ΕΘΝΙΚΑ ΓΛΕΝΤΙΑ

Φίλε «Νουμά»,

Σοῦ στέλνω ἓνα ἐθνικὸν κειμήλιο ἢ ἐθνικὸν γλέντι — ὅπως ἀγαπᾷς — καὶ κάμε το ὅ,τι θέλεις.

Ἰδοὺ το :

Ἐν Σμύρνῃ τῇ 11ῃ 7)δαίου 904.

Φίλτατε Κίμων

Εἰς .*

Ἐγὼ καὶ γιὰ ἓνα ἄλλο ζητηματάκι παρόμοιο καὶ νὰ σοῦ γράψω, μὰ τ' ἀρήνω γιὰ τὴν ἄλλην βδομάδα.

Καὶ οὕτω, ποθεῖνέ, εἰσέσετ' ἡμῶν, καθ' ὃ μελιστάλακτα τῆς καθαρεύουσας τὰ ρήματα παρ' ἀπέντων τῶν τὴν πρόδον, ἐξ ἧς ἡ εὐμαρεια, φιλοῦντων τοῦ Ἑλληνος κόσμου μὴ ἐξαντλούμενα θὰ ρέωσιν τὸ πᾶν πληροῦντα εὐωδίας, τὴν ἀκοὴν τέρποντα, τὴν ψυχὴν ἠδύνοντα. Ἐργάσθητι, φίλε, διὰ τὸν ἅγιον τοῦτον καὶ ἱερὸν σκοπὸν· ἐργάσθητι ἀόκνως· μὴ παραλείψῃς τὴν περὶ τοῦ ἀρχαιολογικοῦ μορίου οὐ σημειώσιν τῶν Γραμματικῶν, πότε τοῦτο γίνεσθαι οὐκ, πότε οὐκ καὶ πότε πρὸς τὸ δυστυχὲς τοῦτο μῶριον γίνεσθαι ἢ μεγάλην τῶν Γραμματικῶν συγκατάθεσις, ὅπως τὸ ἀμοιρον δεχθῇ τόνον, ἐφ' ᾧ ἡ πληθὺς

τῶν Ἑλληνικῶν λέξεων ἐπαίρονται καὶ μεγαλύνουσιν.

Ἐργάσθητι, Κίμων, ἀμοιβῆς δ' ἐν τῷ Οὐρανῷ τεύξει, ἐνθα καὶ ὁ χορὸς ἀπάντων τῶν ἀθλητῶν καὶ μαρτύρων· τί δέ; περισσότερον ὃ ἐν ἁγίοις μέγας Ἀντώνιος, ὁ τὸν δαίμονα πασσαλὶ προσπῆξας καὶ ἐξ αὐτοῦ τὰς μεθοδείας τοῦ ἀρχαίου κατανοήσας, περισσότερον ἡμῶν ἤθλησε: τὰ μαρτύρια Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου, Συμεῶν τοῦ Στυλίου καὶ Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ πρὸς τὰς ἡμέτερας παραβιολόμενά εἰσι μὴδέν. Διὰ τοῦτο ἐφθην εἰπὼν ὡς τεύξει ἐν Οὐρανῷ ἀμοιβῆς.

Ἄλλ' ἡ ὥρα τοῦ ταχυδρομίου ἐπείγει, οὕτω μοι καίρος πρὸς πλείονα ταύτης φλυαρίαν.

Καὶ νῦν, παρακαλῶ σε διαβίβασον τὰ εἰκότα τῷ κ. Καμπ. καὶ οἰκογενεῖα αὐτοῦ. Εὐσταθίῳ καὶ οἰκογενεῖα, ὀνομαστὶ δὲ τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Τριαντ. φίλησον δέ μοι γλυκὰ τὸν Γιάγκον, μεθ' ὃ σὲ φιλῶ καὶ ἐγώ.

Ἀριότων Β—ος

ΠΕΤΡΑΡΧΗΣ

Στὸ θάνατον τῆς Λαύρας

Τὰ μάτια σου π' ἀνέβαν τὰ λόγια μ' ἀναμμένα,
Τὰ χέρια σου, τὰ πόδια σου, τὸ γλυκοπρῶτό σου
Ποῦ σὺν τρελλοῦ τὰ λογικά μου εἶχανε παρμένα
Μὰ κι' ἀπ' τῇ γῇ μ' ἐσῆκοναν σ' ἀνέρο βωμό σου,

Τὰ ὀλόσγουρα, κατάξανθα, χρυσόχυτα μαλλιά σου,
Τ' ἀγγελικοῦ προσώπου σου ἡ ἀσύγκριτη λαμπράδα
Ποῦ φαίνονταν παράδεισος ἡ γῇ στὴν ὡμορφίαν σου,
Μία χοῦφτα χῶμα εἶναι νεκρὸ στοῦ τάφου τῆν κρυάδα.

Κι' ἄκόμα ζῶ καὶ σμίγοντας τὸ θῆντο στὸ θυμὸ μου
Χωρὶς τὸ φῶς π' ἀγάπησα, στὴ μαύρῃ τώρα μπόρα
Γυρίζω ἀντιπαλεύοντας στὸ ἔρμιο μονόβυλό μου.

Ὡχ! πᾶψε πιά, ἐρωτικὸ τραγοῦδι, σθύσου τώρα,
Ἀπόστασας ἀπ' τὴν πόνο μου κ' ἐστέρηψ' ἡ πηγὴ σου
Κ' ἡ λύρα μου ξανασκορπᾷ τὸ δάκρυ στὴν πνοή σου.

(Ἀπὸ τὸ Ἰταλικό)

ΓΑΗΣ ΓΙΑΝΝΑΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Στὸν «Πύρρον» δημοσιεύθηκε τώρα τελευταῖα μιὰ σειρά δημοτικὰ τραγοῦδια τῆς Μακεδονίας πολὺ καλῇ.

— Τὸ πὸς σημαντικὸ εἶναι πῶς τὰ τραγοῦδια δημοσιεύτηκαν ὅπως τραγουδιούνται στὴ Μακεδονία καὶ ὅχι δι ο ρ θ ω μ ἔ ν α (1) καθὼς ἔχουν τὴν ἀδυναμίαν νὰ κάνουν μερικὰ, μὴ γνωρίζοντας πῶς τότε τὸ δημοτικὸν τραγοῦδι: ἔχει ἀξία κ' ἐπιστημονικὴ καὶ ἐθνολογική, ὅταν δημοσιεύεται καθὼς τραγουδιέται σὲ κἑθε τόπο.

— Ἡ «Ἐσπερινή» ρῆχθηκε τὴν περασμένη Τρίττ, στὰ γιομάτα τοῦ κ. Ψυχάρη γιατί, λέει, ἄλλου γράφει ἄφθονος καὶ ἄλλου αὐτός.

— Κάτιο λάθος θάγινε, φαίνεται, σὲ κανένα ἄρθρο του, καὶ τὸ λάθος αὐτὸ τὸ πῆρε γιὰ ἐπιχείρημα ἡ πατριωτικωτάτη καὶ ὑπερσοφωτάτη ἐφημερίδα.

— Λάθια ὅλοι κάνουνε, κ' οἱ τυπογράφοι. Λάθος τυπογραφικὸ ἔκανε ἄκόμα καὶ ὁ Θεός, γιατί ἑλλιωτικῶς δὲ θὰ σοῦ σκέρῳεν τὸν κ. Παροδὶ τῆς μεθ' ὃ πόδια καὶ μ' αὐτὰ μικρά. Κι' ὅμως κανένας μὴ ποτὲ δὲν τὸ σκέφτηκε νὰ πεῖ ἀγράμματο τὸ Θεὸ γιὰ τὸ τιποτένιο του αὐτὸ τυπογραφικὸ λάθος.

— Μαθαίνουμε πῶς τὸ ἐθνικὸν δημοψήφισμα τῆς «Ἐσπερινῆς» τελειώνει τὴν Καθαρὴ Δευτέρα.

— Ἀπὸ καὶ κὶ ὁμπρὸς, ξέρετε, μασκαράδες πιά δὲ βγαίνουν στὸ δρόμο.

— Ὁ κ. Ψυχάρης δῶ καὶ ὁμπρὸς πρέπει νὰ χαμπαρώνει, ἀφοῦ καὶ ὁ κ. Δημ. Δημ. (Δῆμερ—Δημητρακόπουλος,

εἶπαμε) τὸν ἀναγνωρίζει στὴν «Ἐσπερινῇ» τῆς Τετάρτης: πῶς ἔχει... τάλαντο δημοσιογράφου!!!

— Καὶ μ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, τὰ καρμίδια ἄκόμα δὲ σηκωθήκανε νὰ γορέλουνε Καλαματιανὰ!

— Στὴν «Ἐστία» τῆς Τετάρτης δημοσιεύθηκε ἓνα γράμμα σπουδαῖο τοῦ κ. Σίμου, τοῦ διευθυντῆ τῆς «Πατρὶδος» ποὺ βγαίνει σὲ Βουκουρέστι.

— Το γράμμα αὐτὸ, γιομάτο ἀλήθειες ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη, θέλαμε νὰ τὸ διαβάσουν ὅλ' οἱ ρουσοφτομεθεσμένοι Ρωμιοὶ καὶ νὰ τὸ νοιώσουνε, γὰρ νὰ δοῦν ὁλοζώντανα τὸ ἐθνικὸ μας κατακλυσμῶνα.

— Ὁ κ. Χατζιδάκις θὰ εἶχε τὸ κουράγιο νὰ τὸ πεῖ προδοτικὸ καὶ αὐτὸ τὸ γράμμα ἂν εἴτανε γραμμένον στὴ δημοτικῇ, εἶναι ὅμως γραμμένον στὴν καθαρεύουσα κ' ἔτσι ὁ κ. Σίμος σώζεται ἀπὸ τοὺς Χατζιδάκιους κεραινοῦς.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

Τώρα, ποῦ σὸ βασίλειμα σκορπᾷς
Ρόδινο φῶς, λάμψη μενεξεδένια,
Χρυσάδι, κρίνα πάναγνα καὶ πῆς,
Σὲ βλέπω μὲ λατρεία, μὰ δίχως ἐννοια.

Ἐτσι καὶ ὁ ἀπάνου κόσμος θὰ ντυθῇ
Μὲ μαύρη σκέπη χρυσοκεντημένη·
Μὲ τοῦ χαμοῦ τὴ λύπη θὰ βρεθῇ
Τοῦ γυρισμοῦ σου ἡ σκέψη ἀδεσφωμένη.

ΕΝΑΣ

Ο ΓΕΛΟΙΟΣ

Βυθισμένος μέσα σὲ καταμαυρες σκέψεις μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο κάτω, τραβοῦσα στὸ δωματίό μου γιὰ ὕπνο. Ἐξαφνα κάποιος μ' ἐχτύπησε χαϊδεφτὰ στὸν ὤμο· ἐγύρισα καὶ εἶδα τὸν Κώστα.

— Μπα! σὺ εἶσαι Κώστα...

— Ἀφοῦ μὲ βλέπεις!.. Τί κανεῖς; Σὺν σκεπτικὸς μοῦ φαίνεσαι σήμερα, σὺν πολὺ συλλογισμένος... Τρέχει τίποτε;..

— Ἄ! μπα! τίποτε...

— Ἰσι-ἰσια τὸ λοιπόν, ἀφοῦ δὲν ἔχεις καμιά στενοχώρια, πρέπει νάσαι χαρούμενος! Σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ μάλιστα ποῦ μπορεῖ νὰ γλεντήσῃ κανένας μὲ τὴν διασκεδάση τοῦ Κερναβαλίου, τῶν ἐκλογῶν, μ' ἄλλα γελοῖα πράγματα!!!.. Καὶ γιὰ ποῦ τώρα;

— Στὸ δωματίό μου γιὰ ὕπνο...

— Ἀλήθεια; ἀπὸ τόσο νωρίς; μὲ τίς κόττες;

— Ἀς εἶναι ὅμως. Πάμε μαζί ὡς παρακώτω...

— Πάμε.

Προχωρήσαμε. Μόλις ὅμως τραβήξαμε λίγα βήματα εἶδα τὸν Κώστα νὰ σκάσῃ τὰ γέλοια, νὰ μὲ τραβᾷ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ νὰ μοῦ δείχνῃ ἓναν ἀνθρωπο παρακώτω στὴ βόλτα τοῦ δρόμου.

— Μὰ γιατί γελᾷς ἔτσι;.. τοῦ εἶπα κοιτάζοντας τὸν ἀνθρωπο ποὺ μοῦδειχνε καὶ προσπαθώντας νὰ καταλάβω τὴν αἰτία τοῦ ξερονικοῦ γέλιου τοῦ φίλου μου.

— Δὲ βλέπεις κείνον ἐκεῖ...

— Τὸν βλέπω, ναι, ποῖος εἶναι!..

— Εἶναι... χὰ χὰ χὰ χὰ... εἶναι... ὁ ποιητής... χὰ χὰ χὰ χὰ...

— Ὁ ποιητής!.. ποῖος ποιητής;..

— Ὁ γελοῖος!!!..

— Ποῖος... ὁ Θεοδοσίους...

— Ὁχι, συνάδερφός του, μέγας καὶ πολὺς!.. Ἐπιστήμονας δυνατὰς!..

— Δὲν ξέρω κανένα ποιητὴ μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα.